

Nu-i Doamne încă secerișul

Lucica Boltasu

Nu-i Doamne încă secerișul,
Nu înțeleg, de ce mă cerni?
Nu a căzut din ram frunzișul
Și nici ofranda albei ierni!
Nu-i vestejită primăvara
Și rodul nu e pârguit!
Nici greierii nu-și iau chitara
Caci toamna încă n-a venit!

Atunci de ce zdrobești Părinte
Și vânturi zilnic traiul meu?
Ce să mai curăț Doamne Sfinte,
În trupul care geme greu?
Cândva mi-ai spus să am credință,
Când lăcrimez și mi-este greu,
Să nu privesc la neputință,
Ci la ce poate Dumnezeu!

Nu la durerea ce m-apasă
Să mă gândesc, ci la Isus,
La drumul ce-a pavat spre Casă
Și lancea care L-a străpuns!
Să nu-nsetez pe drumul firii,
Căci Tu mi-ai dat Izvorul viu!
Mi-ai pus în duh taina Iubirii
Și dorul după al Tău Fiu.

Grâu-i lovit și nu o dată
Iar roata trece peste el,
Dar nu lași veșnic să îl bată,
Căci Tu ești drept, Emanuel!
Înțelepciune ai în toate,
Chiar dacă nu-nțeleg acum,
De azi mă vânturi, este, poate,
Călăuzire pe-al meu drum.

Bobul de grâu e dus la moară,
E făcut praf, e măcinat,
Poate să plângă, să îl doară,
Destinul său este trasat.
Altul e-adus de prin hambare
Și în țărână este pus,
După un timp, sclipind în soare,

Un lujer mic țâșnește-n sus.

Căci orice bob are-o menire,
Oricât de greu i s-ar părea,
De sus din slavă Sfântul Mire,
În veci 'l-a binecuvânta!
După atâtea cazne, vine
Și vremea-n care El, Isus,
Va răsplăti cum se cuvine,
Pe cel ce-n toate-a fost supus,

Poate că nu-nțeleg, Părinte,
De ce-s aici sortit să mor,
Dar eu privesc spre înainte,
Spre zări albastre, cu mult dor.
Și-n adieri de vânt, simt harul
Ce mi l-ai dat să biruiesc,
Când mi-este greu, privesc Calvarul
Și-n toate eu Te proslăvec!

22/01/17, Barcelona-Lucica Boltasu